

Chút Năng Trong Tay

CV

Sáng Chủ nhật, tôi vẫn thức dậy vào giờ thường lệ. Mở mắt ra đã thấy ánh sáng của ngày tràn qua ô cửa nhỏ xuống tầng hầm.

Đã đầu mùa hè rồi, mà vẫn phải khoác thêm cái áo khi ra ngoài ban ngày, đắp thêm tấm chăn khi ngủ ban đêm. Chỉ cần kéo tấm chăn lên, nhắm mắt lại, là tôi lại như con gấu ngủ vùi trong mùa đông.

Thức dậy sau mỗi lần ngủ quá giấc, tôi thường có cảm giác hoang mang như mình bị bỏ rơi. Như thể mọi người đã dắt dìu nhau đi đến một nơi nào khác, chỉ còn mình tôi bơ vơ giữa con đường mênh mông, vắng lặng.

Tung tấm chăn mềm mại, tôi bước xống khỏi giường. Đánh răng, rửa mặt, chải tóc, nhìn vào gương ngắm soi một chút. Mọi thứ có vẻ ổn trong cái không gian im vắng của buổi sáng Chủ nhật.

Đặt ly cà phê đầu ngày xuống bên cạnh bàn phím, tôi gõ nhẹ lên chữ "Enter" để bước vào một thế giới khác.

Người đầu tiên bước đến là NN, mỉm cười với tôi - nụ cười đơn sơ như cánh hoa dại, chỉ nở ra trong thế giới lạ lùng này.

Và Bạn cũng đã ở đó từ bao giờ - với cái tên Cô Bé Câm.

Hôm qua, tôi nói, tôi muốn viết một chút. Thế là, để bắt đầu, Bạn đã chọn giùm một cái nick thật xấu xí. Dù sao, việc đặt tên vừa có vẻ trang trọng, vừa là một niềm vui.

Trang trọng, bởi cái tên sẽ như một biểu tượng về một người. Niềm vui, bởi ta có quyền chọn lựa, đặt đề lên người khác một cái tên theo ý mình.

"Gã Lưng Gù!" Bạn thốt lên, kèm theo một tiếng cười trong trẻo.

Thôi thì hãy cứ bắt đầu như thế - bằng niềm vui của Bạn.

()Mẹ tôi hay lắc đầu bảo: Không hiểu sao mẹ cho cái lý của con ra trước nữa. Bây giờ nghĩ lại thì đã quá muộn. Mỗi lần thế, tôi chỉ cười rồi ôm mẹ nín cho qua chuyện. Mà thật, tôi cũng ngạc nhiên với cái lý của mình. Có thể mới làm cho mẹ tôi lao đao chút, và cũng vì thế mà việc học của tôi cũng lộn độn. Hồi học mẫu giáo, cô giáo dạy gì tôi cũng đứng ì ra đấy, không làm là không làm. Cô giáo tôi sợ quá phải tách tôi ra một góc một mình, không thôi các bạn khác theo thì cô tiêu mất. Kể từ lúc đó, sinh hoạt giải trí gì cô cũng không cho tôi tham gia. Riết như thế, tôi trở nên bất cần. Đôi lúc, thấy mấy bạn khác nhảy múa tôi cũng phát thèm, nhưng học thì nhất quyết không chịu.*

Lên tiểu học, tưởng sẽ khá hơn chút, nhưng tôi lại làm mẹ càng thất vọng. Tôi rất ít khi được gọi lên bảng trả bài, nhưng có hôm, cô giáo mới lại gọi đến tôi. Tôi cũng lên bảng như các bạn khác, nhưng không phải trả bài, mà chỉ ngó chăm chăm vào cái bảng đen. Cô giáo hỏi có biết làm không, tôi nhìn cô ta không chớp mắt, và cũng không trả lời. Có lẽ lúc đó tôi đang nặn mòi óc mình xem mình có biết không chẳng? Tôi không nhớ

rõ nhưng sau lần đó, cô bắt tôi xách cặp ra về. Tôi ra về mà lòng tức tưởi khóc làm mẹ tôi phải dẫn tôi trở lại trường năn nỉ. Lúc bảo tôi cúi đầu xin lỗi, tôi cúi đầu nhưng vẫn ì ra đó, không nói một lời. Mẹ giận quá, dẫn về cho trận đòn như tử. Tưởng rằng đau sẽ chữa nhưng không. Những chuyện tương tự cứ tiếp tục xảy ra. Bị đòn hoài, tôi đâm liều. Mỗi khi mẹ hăm he là tôi bỏ trốn. Không về thì không về chứ không đứng ì ra chịu trận.

Bây giờ cũng chẳng khá hơn nhiều. Lận đận thì lận đận, lao đao thì lao đao, tôi chẳng cần. Có điều, mẹ không lao đao mà tôi lại lao đao với chính tôi mới mệt chứ. Học hành không thông, ra đời cũng chẳng chịu lép về người ta. Người ta một tiếng, tôi cũng một tiếng, nên chẳng làm nên nổi tích sự gì.

Có người quả quyết rằng, bây giờ ta vẫn có thể nghe lại những lời của Chúa Jesus bằng chính giọng nói của Người. Vì không gian - như một cuốn băng khổng lồ lưu giữ lại mọi làn sóng âm thanh trong vũ trụ. Vấn đề là làm sao tìm ra chiếc nút "on" của cái máy ghi âm bí mật ấy.

Vô tình hay may mắn, tôi là kẻ đã chạm vào cái nút "on" nào đó. Để buổi sáng Chủ nhật này, tôi được hạnh nghe lại những lời đã thốt ra từ ngàn năm trước của một Cô Bé Cầm.

Gã Lung Gà thấp bé vẫn phải ngước mặt lên khi nhìn mọi người, nhưng hôm nay gã đã cảm thấy trong tay một chút nắng mùa hè, ấm áp như những lời tâm lặng .

(*) trích tự sự của Nhí